

[Sonja Albrink]

Regeringen bekender sig nok til det europæiske samarbejde, men når det kommer til en realisering af det indre marked, forekommer indsatsen med mellemrum kun halvhjertet og modstræbende.

Det er positivt at udenlandske virksomheder etablerer sig i Danmark. Nedsættelsen af selskabsskatten fra 1990 synes vi var et positivt signal over for erhvervslivet.

Det, der undrer CD i den forbindelse, er, at finansieringen af nedsættelsen af selskabsskatten var så hård.

Det, at der skulle pålægges ekstra afgifter, altså at regeringen skulle finansiere hele ansættelsen på den facon, det er sket, er vi imod i CD, idet vi i CD tror, at det positive alene er nedsættelsen af selskabsskatten, hvilket giver fremgang og dynamik, således at der ikke bliver noget indtægtstab for staten.

Lysholm Christensen (KRF):

Det er meget nyttigt for os at have en debat om vores erhvervs politik, så Socialdemokratiet skal i hvert fald ikke have utak for, at man har rejst debatten.

Jeg vil gerne begynde mit indlæg med et konkret udspil om skattelovgivningen, for skattelovgivningen er vigtig i denne forbindelse.

Hr. Nyrup Rasmussen efterlyste på et meget tidligt tidspunkt i debatten i dag en model, hvorefter man kan skruer den fremadrettede erhvervs politik sammen; det var vist noget i den retning, hr. Nyrup Rasmussen udtrykte sig.

Jeg vil gerne kæde dette spørgsmål sammen med spørgsmålet om den nedsættelse af selskabsskatten fra 50 til 40 pct., som jo var med i finanslovsforliget.

Vi havde meget gerne set, at vi også fik nedsat virksomhedsbeskatningen, således at især de små virksomheder havde fået den samme gunstige udvikling på skatteområdet. Men vi er helt klar over, at det er et led i et skatteforlig, og at det derfor ikke kunne gøres uden Socialdemokratiets medvirken. Det respekterer vi naturligvis.

Mit udspil her i dag består i en opfordring til de partier, der var bag dette skatteforlig, til at arbejde i retning af en nedsættelse af skatten for virksomheder fra 50 til 40 pct., så også mindre virksomheder kan få denne fordel.

Vi er af den opfattelse, at de mindre virksomheder er meget væsentlige i den danske er-

hvervsstruktur, og vi finder det urimeligt, at der er denne forskel. Dette kunne være en brik i den fremadrettede erhvervs politik, som Socialdemokratiet gerne vil medvirke til, således at vi får gavnet de mindre virksomheder.

Dernæst vil jeg gøre rede for nogle tanker i Kristeligt Folkepartis erhvervs politik i forbindelse med denne debat. Grundlaget for erhvervsudøvelse er et effektivt samarbejde mellem idé, arbejde og kapital. Danmark har brug for et effektivt og fleksibelt erhvervsliv for at kunne skabe arbejde til alle; kun derved kan vi opretholde en høj social standard og leve op til vore forpligtelser over for udviklingslandene.

Erhvervslivet skal efter vor mening have frihed til at fortsætte det frugtbare samarbejde, der er mellem arbejde og kapital, som giver os en erhvervsstruktur, der passer så godt til den danske samfundsopfattelse, hvor mange mindre og mellemstore virksomheder med hurtig beslutningsproces og stor tilpasningsevne danner et erhvervsmønster, som absolut må bevares. Den enkelte borger må fortsat have mulighed for at eje produktionsmidler alene eller i fællesskab med andre. Dette er især vigtigt for de mindre virksomheder, herunder landbrugene.

Det er Kristeligt Folkepartis langsigtede målsætning, at virksomhederne skal have sådanne betingelser, at støtteordninger bliver unødvendige bortset fra foranstaltninger af hensyn til forsyningsikkerheden m.v., og heri er vi helt enige med industriministeren i den tale, der blev holdt her tidligere på dagen, hvor der blev sagt, at vi må arbejde i retning af en reduktion i vore støtteordninger, og det er jo også det, der er sket ved finanslovsforliget.

I den forbindelse vil jeg gerne opmuntre industriministeren til fortsat at arbejde for, at de lande, vi samarbejder med eller konkurrerer med, om man vil, i EF, også får nedbragt deres støtteordninger, således at vort erhvervsliv kan arbejde på lige vilkår med deres.

Det er væsentligt for os, at vort erhvervsliv bliver fritaget for udgifter, som ikke direkte henhører til deres produktion, men som retteligt hører til i samfundets kasse. Jeg kan f.eks. nævne, at udgifter til sociale ordninger, som ikke har direkte sammenhæng med arbejdet, bør betales af det offentlige. Det er ikke arbejdsgiverens opgave over lønnen at rette sociale skævheder. Lønnen bør stå i forhold til den ydede indsats.